

ԱՅՍՈՐ ԱՆՃԱՌ (Խ-Ղ)

Փրկեա՛լ զի՛ս ի թշնամեաց խմոց ան-
տըւա՛ծ. եւ ի հալածչաց խմոց ան-
բեցո՛ւ զի՛ս:

Խ համալ սիրոյն յիւր սիրելեանցն ըզ-
տըրտմով թիւնըն վարատեաց. թա՛-
ցեալ պատառ տայ յոգացի նշանակ-
եալ զգողն մատնիչ. զո՛ր տուեալ եւ
մերկացան յաստուածայի՛ն հոգւոյն
չնորհաց. մատնեցաւ հանձնարին ընդ
մատնութեան վարդանպետի՛ն:

Ծայրագոյն լուսոյն զըրկեալ խաւա-
րանէրն արտաքս ելեալ. տէրն յայտ-
նէր ըյս եղելոցն ըզգայթակղիլն ի՛ գի-
չերի. պետրոս խօսէր խրախո՛ւսելի և
կըշտամբիւր հաւախօսի. զիւրն յա՛շ-
խարհէ զփոխիլն ասէր և ըզգալուստ
հոգւոյն պատմէր:

Վեգրոնեա՛ն յայնկոյս ձորոյ ի վեր-
նատունն ել խորհրդոյ. եմուտ պար-
տէզ ընդ պարտիզի եմոյժ զաղամ յա՛-
գին գրախօսի. մո՛ւծցես և զմե՛զ տէր
ընդ նըմին ուստի հանէր հախ զանա-
ջինն. զի՛ ժառանգել ըզհայրենին ան-
ժանասցաւք մէք վերլստի՛ն:

Հոգայր ըզկրկնցն տըրամնորն էրիւքն
 եղեալ առանձնաբար . փըրկել զաշ-
 խարհս հոգին յօթար բայց է բնու-
 թիւն մանկնոց տըկար . ոչ ոմն ուժեղ
 և զօրաւոր և ոմն անկօր վրտանգա-
 ւոր . այլ մի և նոյն գոյ միաւոր կըրէր
 ըզկիրսն կամաւոր :

Չայնիւ մաղթէր աղօթական վասն
 իմ առ հայր իւր էական . ծնէր գընէր
 խոնարհական որո՞ւմ կըրկնի ծունր ա-
 մենայն . էթէ փըրկել մարդկան հեանր
 է առանց մահո՞ւ իմ որ գրեալ է . բա-
 ժակ մահուս յինէ՛ն անցցէ ոչ իմ
 կամաւ այլ քոյգ եսցէ :

Ղօղեալ յերկինդ քըրտանց հոսման
 ոլունաճե՛ւ կայլակ վիժման . ի՛ զօրա-
 նալ հրեշտակ մերձեալ զօրինական
 գիրքն լըցեալ . զի՛ կատարեալ էառ
 զընոթիւն աստուածըն բան ըզմարդ-
 կութեան . պարտ էր զերկիւղ եւ
 զտըրտմութիւն յիւրո՞ւմն կրել անօ-
 րէ՛նութիւն :

ՆԵՐՍԷՍ ՇՆՈՐՀԱԼԻ

Օրբի. Աւետարան Մարկոսի՝ 3: 27: Եւ ասէ
 ցնա յիսուս: Վերջ 72. Եւ սկսաւ լալ:

ԱՅՍՕՐ ԱՆՃԱՌ

Ա.

Իրեններէն Նա խնամով մեծ
Այդ տրտմութիւնը փարատեց,
Թըրջեց պատառն՝ ու տալով զայն
Մատնանընց զոյր զրուփան,
Որ զայն առնելով՝ թօթուեց իսկոյն
Առաւելածային շնորհքը Հոգւոյն,
Եւ իր Տիրոջ մատնիչն ինքնին
Մատնընցաւ սեւ Սատանին:

Բ.

Զո՛ւրկ այն լոյսէն՝ հրա անիրաւ
Խաւարասէ՛րը դուրս ելաւ,
Տէրն յայտնեց լոյս եղողներուն
Այն գիշերի գայթակղութիւնն՝
Ուր պարծ Պետրոսն իսկ անձնանուէր
Հաւախօսէն պիտի սաստուէր.
Յայտնեց նաեւ թէ պիտի գար
Հոգին՝ հրա ինք թողուր զաշխարհ:

Գ.

Գնաց Կեդրոնի ձորէն անդին
Բո՛ւն վերնատունը խորհուրդին,
Պարտէզի տեղ մըտաւ պարտէզ,
Եդեմ մըտցուց Ադամն այդպէս.
Մեզ ալ մըտցուր, Տէր, անո՛ր հետ՝
Զոր վանեցիր նախ քու դրախտէդ,
Որպէս զի միշտ քեզմով ըլլանք
Մեր հայրենի բարւոյն ժառանգ:

Դ.

Երեքին հետ առանձնացած՝
Մահու խոկմամբ ու միտք հոգած,
«Հոգիս յօժա՛ր է, կ'ըսէր Նա,
Սակայն մարմինս կը տկարանայ».
Ո՛չ թէ բնութեամբ մէկն էր հըզօր՝
Միւսն ալ անզօր ու վտանգաւոր,
Այլ միութեամբն այդ երկուքին՝
Կամաւ կ'կրէր կիրքն ու հոգին:

Ե.

Մաղթողական ձայնովն առ Հայր
Նա կ'աղօթէր ինծի համար,
Խոնարհելով կուգար ծունկի
Այն որ մեզմէ կ'երկրպագի.
«Թէ կայ մարդոց փրկութեան յոյս
Առանց կանխաւ գըրուած մահուս,
Թող այս բաժակն անցնի հիմայ...
Բայց ոչ իմ կամքս՝ այլ Քուկդ ըլլայ»:

Զ.

Կալականերով ողողեց զինքն
Ուռնաձեւ կաթոլ ջրափնքն,
Հրեշտակ մ'իջաւ ու կ'զօրացնէր...
Կատարուեցան հին գրուածներ,
Քանզի եւ Աստուած Բանն՝ որ իրաւ
Մարդուն ամբողջ բնութիւնն առաւ՝
Պէտք էր երկիւղ ու տրտմութիւն
Տնօրէնութեամբը կրէր մարմնոյն:

ՕՂԻՇԷ ՄՊՍ. ԴՈՒՐԵԱՆ

(Շարունակելի)